

ΑΠΟΘΗΚΗ

ΤΩΝ

ΩΦΕΛΙΜΩΝ ΓΝΩΣΕΩΝ.

ΟΚΤΩΒΡΙΟΣ, 1841.]

[ΑΡΙΘ. 58.

ΤΟ ΝΕΚΙΝΟΝ.

Ἡ Βόρειος Πύλη τοῦ Πεκίνου.

ΕΙΣ Σελ. 82 καὶ 106 τοῦ Δ'. Τόμου τῆς Ἀποθήκης κατεχωρίσαμεν δύο ἄρθρα περὶ τῶν Κινικῶν Πόλεων, καὶ ἴδιαιτέρως περιγραφὴν τοῦ Πεκίνου. "Οδεν δίλγα τινὰ μόνον ἐπισυνάπτομεν εἰς τὴν προτεταγμένην εἰκόνα, ὡς πρὸς ἀνάμνησιν.

Τὸ Πεκίνον, ἡ πρωτεύουσα τῆς Κίνας, καὶ ὁ τόπος τῆς τοῦ αὐτοκράτορος διατριβῆς, κεῖται πλησίον τῆς βορειανατολικῆς κόγχης τοῦ βασιλείου, ἐντὸς πεντήκοντα μιλίων ἐκ τοῦ μεγάλου τείχους. "Ως δ' αἱ πλειότεραι τῶν ἄλλων Κινικῶν πόλεων, εἶναι κανονικῶς ῥ-

μοτοκημένη. Δύο ἀγνιατί, τεσσάρων μιλίων τὸ μῆκος, καὶ ἔκατὸν εἴκοσι ποδῶν τὸ πλάτος, ἔκτείνονται ἀπὸ τῆς νοτίου εἰς τὴν βόρειον πύλην, διατέμνονται δ' ἀπὸ δύο ἄλλας ἰσομήκεις καὶ ἰσοπλατεῖς. Αἱ λοιπαὶ ὅδοι εἶναι μικραὶ, καὶ ἐμποροῦν νὰ θεωρῶνται μόνον ὡς στενωποί. "Ολαι εἶναι ἀστρωτοί, καὶ καλύπτονται μὲ ἄρματα καὶ χῶμα· φυλάσσονται δῆμως καθαριώταται, καὶ βρέχονται συνεχῶς. Αἱ κυριώτεραι ὅδοι συνίστανται σχεδόν εἰς ὅλοκλήρου ἀπὸ σειρὰς ἐργαστηρίων, τὰ ὅποια εἶναι βαμμένα, χρυσωμένα, καὶ μεγαλοπρεπῶς ἐστολισμένα. Γα-

λανὸν καὶ πράσινον, ὅμοι καὶ χρυσοῦν, εἶναι τὰ ἐπικρατοῦντα χρώματα ἐπὶ τῶν τοίχων. Τὸ κανονικὸν σχῆμα τῶν ὁδῶν, αἱ πεδιναὶ στέγαι, καὶ τὰ πρὸς καλλωπισμὸν ποικίλα σημεῖα, κάμνουσι τὸ Πεκίνον νὰ φαίνεται ὡς μέγα τι στρατόπεδον. Αἱ ὁδοὶ γέμουσι πάντοτε ἀπὸ ἀνθρώπους, ἔξι αἰτίας μάλιστα τῶν πολυαριθμῶν τεχνῶν αἴτινες ἐνεργοῦνται εἰς τὸ ὑπαίθρον. Τὰ πολυάριθμα κινητὰ ἐργαστήρια τῶν χαλκέων, κουρέων, καὶ πεδιλοποιῶν· αἱ σκηναὶ καὶ καλύβαι ὅπου ἔκτιθενται εἰς πώλησιν τεῦ, ὄπωραι, ὄρύζιον, καὶ ἄλλα βρώσιμα· αἱ ἀγέλαι τῶν ἐκ τῆς Ταρταρίας ἀνθρακοφόρων ὁρομάδων, καὶ τὰ πλήρη λαχανικῶν χειροκίνητα φορεῖα, μικρόν τι μόνον διάστημα ἀφίνουσι κενόν.

Τὸ Πεκίνον εἶναι ὄχυρὰ πόλις, κατὰ τὸ Κινικὸν σύστημα. Τείχη περικυκλῶσιν αὐτὴν, 30 πόδας ὑψηλὰ καὶ 25 παχέα εἰς τὴν βάσιν των, μὲ τετραγωνικοὺς πύργους ἐκ διαλειμμάτων τοποθετημένους. Τὸ αὐτοκρατορικὸν παλάτιον εἶναι περίβολος ἐντὸς τῆς πόλεως, ἐσχηματισμένος ὑπὸ τοῦ καλουμένου Κιτρίνου Τείχους. Τὸ ἐν αὐτῷ διάστημα, ὡς ἐν μίλιον μακρὸν, καὶ ὡς τρία τέταρτα τοῦ μιλίου πλατὺν, εἶναι τεχνητῶς κατεσκευασμένον εἰς μίμησιν τῆς ἀγροτικῆς φύσεως. Τὸ δ' ἔξω τῆς πόλεως αὐτοκρατορικὸν παλάτιον παριστάνει τὰ αὐτὰ θεάματα, ἀλλὰ πολὺ μᾶλλον ἐκτεταμένα, διότι καλύπτει περιοχὴν 100 τετραγωνικῶν μιλίων. Ο πληθυσμὸς τοῦ Πεκίνου λέγεται ὅτι ἀναβαίνει εἰς 3,000,000.

ΤΟ ΕΝ ΒΑΚΟΥ ΑΚΟΙΜΗΤΟΝ ΗΡ.

Το ἐπὶ τῆς Κασπίας Θαλάσσης μικρὸν ἀκρωτήριον Ἀφερον εἶναι ἀπὸ τοὺς πλέον ἀλλοκότους τόπους τῆς γῆς. Κεῖται δὲ εἰς τὴν Γεωργίαν, καὶ πρὶν μὲν ἐλογίζετο τῆς Ἀσίας μέρος· ἀλλ' ἀφοῦ κατέστη Ρωσσικὴ ἐπαρχία, θεωρεῖται ὡς ἀνῆκον εἰς τὴν Εύρωπην. Ή ἐπιφάνεια τοῦ ἀκρωτηρίου εἶναι ἄκαρπος, σχεδὸν ἀνυδρος, καὶ πάντῃ ἀδενδρος. Τὸ χῶμα εἶναι ἐμπεπλησμένον ἀπὸ νάφθαν, εὐφλόγιστον ἀσφαλτῶδες ἔλαιον, τὸ ὅποιον εἰς τινὰ μέρη ἀναβαίνει αὐτόματον εἰς τὴν ἐπιφάνειαν, καὶ προσέτι εύρισκεται σχεδὸν ὅπου καὶ ἀνήθελε τις σκάφειν. Πολλαχοῦ ἔχερχεται ἀπὸ τρύπας τῆς γῆς πάμπολυ ἀέριον (gas), ὅμοιον κατὰ τὴν φύσιν μὲ τὸ ἀέριον τῶν ἀνθράκων ἡ τοῦ ἐλαίου· μεταχειρίζονται δ' αὐτὸ οἱ κάτοικοι ὥστε νὰ φωτίζωσι τὰ δωμάτιά των, διὰ σωλήνων αὐτὸ ἀγοντες· καὶ προσέτι ὡς πῦρ, διὰ νὰ μαγειρεύωσι τὰς τροφάς, νὰ θερμαίνωσι τὰς κατοικίας των, καὶ δι' ἀλλα πολλά. Ἐχει δὲ τὸ κέντρον τῆς ἐνεργείας της ἡ πυρώδης αὐτὴ ὑλη πλησίον τῆς κωμοπόλεως Βακοῦ, ητις εἶναι ἡ πρωτεύουσα τῆς περιοχῆς.

Οἱ ἀρχαῖοι Πέρσαι ησαν πυρολάτρεις· ἐπροσκύνουν δὲ τὸν ἥλιον ὡς πηγὴν τοῦ πυρὸς, καὶ διετήρουν ἀκοιμητὰ πυρὰ ὡς ἀντιπρόσωπον αὐτοῦ εἰς τὸ διάστημα τῆς ἀπουσίας του. Ή πρόσδος τῆς Μωαμεθανικῆς θρησκείας ἔσβεσε, κατὰ μέγα μέρος, τὴν πίστιν τῶν

πυρολατρευτῶν· ἀλλ' εὑρίσκονται ἀκόμη διεσκορπισμένα εἰς τὴν Ιερσίαν λείψανά τινα τῆς ἀρχαίας αἰρέσεως, καὶ πολλοὶ ἐκ τῶν ὀπαδῶν αὐτῆς κατοικοῦσι πρὸ πολλοῦ εἰς τὰς Ἰνδίας, ἔξαιρέτως εἰς τὴν Βορβαίην, ὃπου συγκροτοῦν εὐϋπόληπτον καὶ σημαντικὸν μέρος τοῦ πληθυσμοῦ. Εἰς ἀνθρώπους τοῦ τοιούτου φρονήματος τὸ ἐν Βακοῦ διηνεκὲς πῦρ ἡθελεν εἰσθαι φυσικὰ ἐλκυστικὸν ἀντικείμενον· διὸν καὶ ἔξι ἀρχαιοτάτων χρόνων εὑρίσκομεν ἐκεῖσε κατάστημά των. Περιέφραξαν μὲ ὑψηλὸν τοῦχον τόπον τινὰ, διὸν ἔχερχεται μεγίστη ποσότης ἀερίου, τὸ ὅποιον ἔχουσι πάντοτε ἀναμμένον. Τὸ μέρος τοῦτο περιέγραφαν διάφοροι περιηγηταί, ἔξι δῶν ὁ ἔσχατος, Ῥῶσσος, τοῦ ὅποιού τὸ ἡμερολόγιον εξεδόθη τὸ 1833, ἐφθασεν εἰς τὸν τόπον ἐν καιρῷ νυκτός. “Μακρόθεν”, λέγει, “ἰκανὴν ὥραν πρὶν φθάσωμεν, εἶδομεν τὰς φλόγας. Ἡτο δὲ παράξενον θέαμα· κατὰ πρῶτον ἐφάνησαν τέσσαρες κυριώτεραι γλῶσσαι· δισον δ' ἐπλησιάζομεν, ἡρχισαν νὰ φαίνωνται ἀρκεταὶ μικρότεραι ἀναβαίνουσαι ἀπὸ τὴν γῆν. Αἱ τέσσαρες γλῶσσαι ἀνέβαινον ὑψηλότατα, καὶ κατεφωτίζον ἄπασαν τὴν περίχωρον, ητις εἶναι ἄκαρπος καὶ ἔρημος. Ἐπὶ τέλους, εἶδομεν ὑψηλὸν τοῦχον ἐκ λευκῆς πέτρας, ὑπεράνω τοῦ ὅποιού ἀνέβαινον τέσσαρες μεγάλοι σωλῆνες ὡς καπνοδόχαι· ἀπὸ τοὺς σωλῆνας τούτους ἔξηρχοντο οἱ στύλοι τῆς φλογὸς, τοὺς ὅποιους πρῶτον εἶδομεν. Εἰς μαγευμένον τι παλάτιον μᾶς ἐφάνη ὅτι πλησιάζομεν.”

Ἄγνοεῖται μὲν ὁποία ἦτον ἡ κατάστασις τοῦ τόπου τούτου εἰς πολλὰ μεμακρυσμένην ἐποχήν· ἀλλὰ περιγράφει αὐτὸν ὁ Ἀραψ συγγραφεὺς Μασσούδης, διστες ἡκμαζε πρὸ 900 ἑτῶν. Λέγει ὅτι ἀπὸ χωρίον τι ἐν Βακοῦ, ἐμπλεων λευκῆς νάφθης, ἀναβαίνει στήλη φλογὸς εἰς μέγιστον ὑψος, ὅρατη πανταχόθεν 100 παρασάγγας μακράν. Ἐπειδὴ δὲ ὁ παρασάγγης πρέπει, τὸ ἐλάχιστον, νὰ ὑπερβαίνῃ ἐν μίλιον, καὶ πιθανῶς τρία ἡ τέσσαρα, ἐμπορεῖ τις εὐλόγιας νὰ ὑποπτευθῇ Ἀσιατικὸν ὑψος ὑπερβολῆς, τόσον εἰς τὸν προηγούμενον ὑπολογισμὸν, δισον καὶ εἰς τὸν ἐπόμενον, πλὴν ἀν ἐκτοτε ἥλλαξαν μεγάλως τὰ πράγματα—“Κάμνει κρότον ὡς βροντῆς, καὶ ἀναρρίπτει πυριφλεγεῖς πέτρας ἐώσον δὲν φθάνει ἀνθρώπου ὅμια.”

Οὐδεὶς Εὐρωπαῖος συγγραφεὺς ἔκαμε μνήμην τοῦ τόπου τούτου, καθ' δισον γνωρίζομεν, ἀρχήτερα τοῦ Ῥῶσσον περιηγητοῦ Ἀλεξάνδρου Νικιτίν. διστες εἶδεν αὐτὸν ἐνῶ ἐπορεύετο εἰς τὰς Ἰνδίας τὸ 1470· λέγει δὲ ἀπλῶς ὅτι εἶδεν εἰς τὴν Βακοῦ τὸ αἰωνίως κατοικένον πῦρ.

Οἱ ἐν Βακοῦ πυρολάτρεις διατρίβουν ἐν γένει εἰς τὸ νοσερὸν τοῦτο μέρος πλειότερον ἡ ὀλιγώτερον χρόνον, κατὰ τὴν θερμότητα τῆς πίστεώς των. Ή βραχυτέρα διατριβὴ εἶναι πενταετής· πολλοὶ στέκουν ὅκτω ἔτη, ὀλίγοι δέ τινες, ὡς ἄγιοι θεωρούμενοι, μέχρι θανάτου. Ἐπειδὴ ὁ Ῥῶσσος περιηγητὴς καλεῖ αὐτοὺς Ἰνδούς, πιθανὸν δὲοτιανοὶ καὶ δλοι εἶναι ἀπὸ τὰς Ἰνδίας. Ζῶσι δὲ μόνον ἀπὸ λαχανικὰ, τὰ ὅποια καλλιεργοῦν ἴδιοιχεῖ-